Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

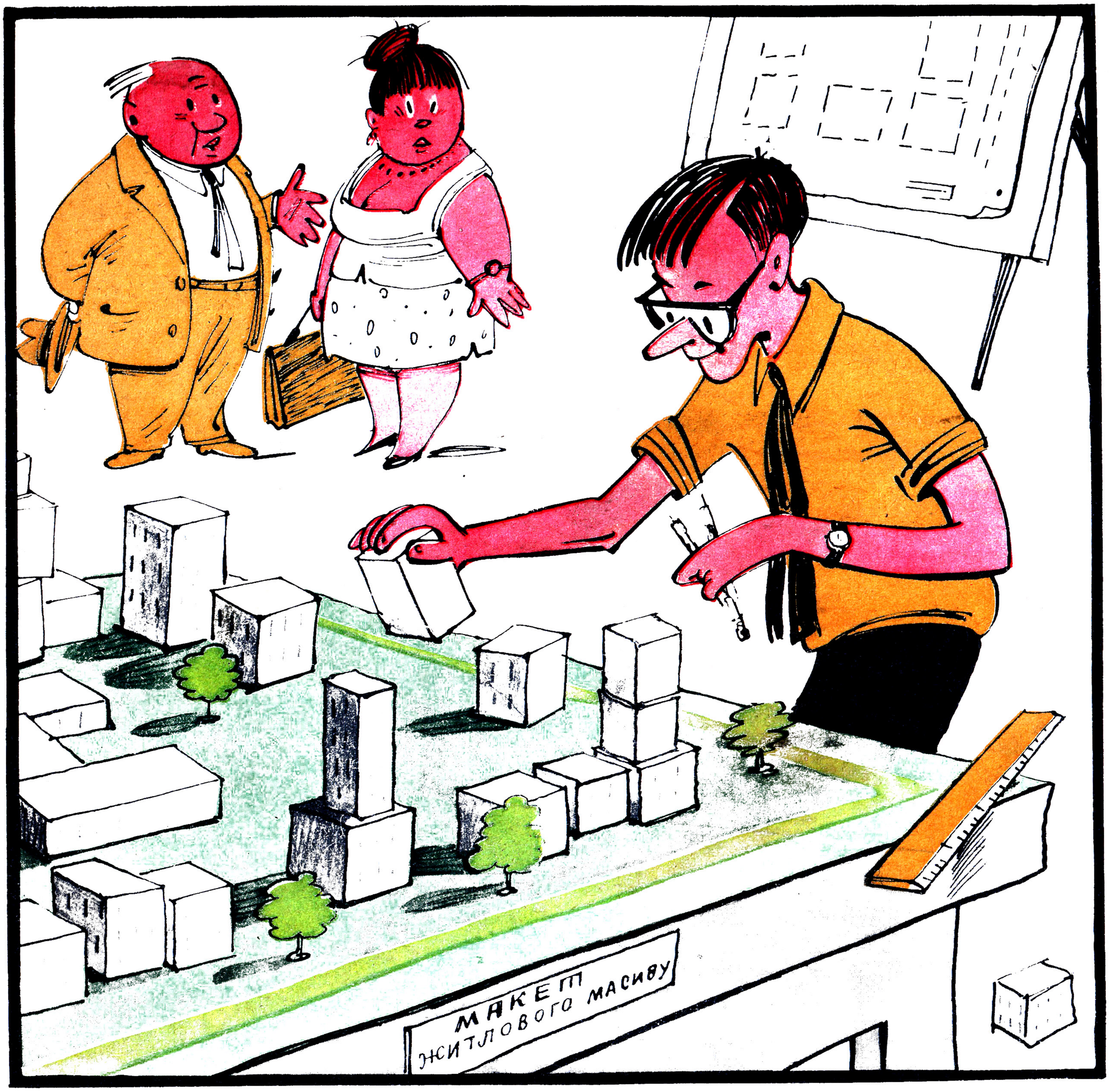

— І виріс уже наш синок, і архітектурний інститут закінчив, а все в кубики грається...

ПЕРЕЦЬ

№ 14 (816). Рік видання 43-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1969

КОМУ І СКІЛЬКИ

— Коли б я знав скільки і кому, то моя донька вже б досі може й до́центом була, — він так і сказав «доцентом», з наголосом на перше «о».

— А мені аби поступив синок, хоч би куди. Я б теж не пожалів м-м-м... Бо конкурс в цьому році ой-ой-ой! Вісімнадцять і сімдесят шість сотих абітурієнта на місце!

— До чого тут конкурс, до чого тут конкурс?— обурився той, донька якого все ніяк не могла стати «доцентом». — Конкурс тут, голубчику, ні до чого. Хай там навіть вісімнадцять тисяч сімсот шістдесят чоловік на одне місце, хай там не знати які екзамени складає, але коли знаєш скільки і знаєш кому, і той, потрібний чоловік, візьме, то можете бути впевнені, що ваша дитина вступить.

Доводилось вам, шановні громадяни, чути такі розмови в коридорах вузів і технікумів, в той тривожний час, коли вчорашній десятикласник Петя і вчорашня десятикласниця Маня, стали не просто собі Петею чи Манею, а стали абітурієнтами? Думаємо, що доводилось не тільки чути, а може, й декому доводилось навіть підтримувати:

— І-і, голубочко! Всі вони ото-ті, що по отих приймальних комісіях сидять, всі вони дачі та машини мають, а на ощадкнижках у них що робиться, то страшно й подумати. Тепер або по дзвінку чи записці (коли блат відповідний є), або за великі гроші — в інститут можна всунутися. Інакше й не потикайся!

Ходять такі розмови? Ходять, товариші шановні, ходять, нічого не поробимо, ходять, і не будемо ми на них вуха затуляти. Ходять...

Що й казати, шлях від абітурієнта до доцента і складний, і тернистий, і не близький. Але найскладніший і найтернистіший він на тому відтинку, де абітурієнт перетворюється на студента.

Така вже діалектика. А продиктована вона величезним потягом нашої молоді до освіти і внаслідок — величезними конкурсами на вступних екзаменах. Ні для кого не секрет, що у вуз потрапляє з кількох (а часом і з кількадесяти) абітурієнтів — один. Але не аж ніяк не значить, що потрапляє він туди, «підмастивши», «підмоги́ричивши» приймальну комісію. Обивательські розмови — одне, а складна робота приймальних комісій по відбору кращих з кращих — то зовсім інше.

І ніякому обивателеві не дано права ображати брудними підозрами сотні й тисячі чесних вчених, викладачів, екзаменаторів, які всією душею вболівають за майбутнє нашої науки.

Але Віталій Григорович Терещенко, доцент Київського інженерно-будівельного інституту (тепер, правда, слідчі органи додали до його звання часточку «екс») — хабарі брав... Це саме той випадок, коли: не буває диму без вогню... немає правила без винятку... ложка дьогтю... паршива вівця... і так далі, і тому подібне. Сумно, соромно про це говорити, але факт залишається фактом. Саме такі, як Терещенко, підкидають обивателю в хайло дрівець, щоб і вогонь був і дим був:

— А що я вам казав! Всі вони ніби й святі і божі, а не бере тільки той, кому не дають!

Так, екс-доцент Терещенко хабарі брав. Але він і є саме той виняток, без якого не буває правил. І коли про нього зайшла зараз мова, то зовсім не для того, щоб зробити спробу виправити Віталія Григоровича друкованим словом. Віталія Григоровича зараз виправлятимуть іншими засобами в спеціально відведеному для цієї мети місці. Слово наше до легковірів, які сподіваються, що за гроші чи за інший еквівалент цінностей можна в нашому житті, в нашій дійсності купити атестат, місце в інституті, диплом, а відтак — місце під сонцем.

Дванадцять ніжнолюблячих татусів і матусь спокусили Терещенка, дванадцять ніжнолюблячих татусів і матусь гарячково відлинивши хто 400, хто 500, а хто й більше карбованців, хитро підморгували самі собі й пошепки примовляли, що тепер, мовляв, «діло в шляпі». Але «діло» не полізло в шляпу, «діло» виткнулося, як шило з мішка, «діло» опинилося в суді. Недоуки, які з чорного ходу прошмигнули у вуз по «контрамарках», виданих Терещенком, вилетіли з вузу вже з парадного входу, люблячі татусі й матусі сіли в галошу, а декого з них притягнуто до відповідальності разом з Терещенком.

Так сумно закінчилася ця історія, в якій дехто знав, кому і скільки дати. І того, кому дати треба, знайшли, і скільки треба було дати — дали, а от ні синочок, ні донька так і не стали доцентами.

Віталій Григорович Терещенко, тип, безперечно, брудний і аморальний. Людина з вченим ступенем, на солідній (висловлюючись мовою того ж обивателя) посаді, дуже гарно матеріально забезпечена — він не гребував не тільки крупними асигнаціями. Він твердо засвоїв кредо гоголівського Осипа, що «в дорозі й мотузочок знадобиться», і відповідно до цього кредо приймав подарунки різні за ціною і призначенням, пив коньяк з батьками абітурієнтів, клав у кишеню сувеніри. Цікаво, що серед подарунків, які не обминули Терещенкових загребущих рук, значиться і семитомник творів Конан Дойля, автора пригод знаменитого Шерлока Холмса. Мабуть, Віталій Григорович так і не встиг дочитати до кінця пригод Шерлока Холмса, бо інакше знав би, що жоден злочин не залишається нерозкритим.

Проте, відомі факти, коли розкриті злочини залишаються не покараними. Може, воно звучить занадто голосно, може, такі діяння і не заведено називати злочином (хай не кримінальним, хай службовим), але як оцінити поведінку голови предметної комісії з математики Михайла Степановича Федчуна та відповідальної по прийому екзаменів з фізики викладача Людмили Іванівни Карпової, які, керуючись вказівками Терещенка, завищували оцінки недоукам, роблячи з двійок четвірки і навіть п'ятірки?

Думається, що керівництво й колектив Київського інженерно-будівельного інституту зроблять певні висновки і належно (не занижуючи) оцінять поведінку цих екзаменаторів.

А про Терещенка, мабуть, досить. Як сказав поет, «его пример другим наука». І тим, хто хоче взяти, і тим, хто хоче дати.

В. ГАЛЬЧЕНКО.
М. ЛОЗУН.

СОРОКА-ЗЛОДІЙКА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Все до рідного кубельця.

Настало літо — час відпусток і приємного занепокоєння: де і як відпочити, побачити щось нове, цікаве. І коли вам на очі потрапляє рекламний плакат: «Подорожуйте по Дніпру!», вас осяває — ось що принесе радість і задоволення.

...Прощальний гудок — і пароплав «Тургенєв» рушає за маршрутом Київ — Херсон. Стоячи на палубі, ви спостерігаєте, як віддаляється білий красень — Київський річковий вокзал, і мимохіть згадуєте, що не купили там сьогоднішніх газет (бо були тільки позавчорашні) і не взяли нічого в дорогу поїсти (бо у буфеті не було навіть ковбаси). Та хай йому грець — все це знайдеться на пароплаві. Головне — вже відкрились дніпрові далі, і, мов у казці, пропливають мимо зелені береги, золоті піщані коси...

За бортом «Тургенєва» піниться хвиля, а ви тим часом переконуєтесь, що на пароплаві й справді дбають про пасажирів — всебічно.

— Де тут дістати газетку? — спиняєте першого-ліпшого матроса.

— У кіоску «Союздруку».

Відшукавши кіоск, ви довго мізкуєте, чи потрібен вам півмісячної давності «Футбол», старі журнали та кольорові листівки з зображеннями кіноактрис. Цілком можливо, що актрис ви не колекціонуєте і тому замислюєтесь: чим заповнити дозвілля?

Може, посидіти у салоні? Погомоніти з кимось із пасажирів, пограть в шахи.

Торгаєте двері одного салону — зачинено, другого — не відчинено. У деяких вразливих людей у таких випадках починає боліти голова, і вони, тихо ойкаючи, прямують до санітарної каюти. На жаль, вигляд замка на дверях не заспокоює так само, як пірамідон. І треба бути наполегливою людиною, щоб врешті-решт знайти фельдшера Карпунькова, а відтак — деяку розвагу.

— Що ви в'яжете? — підв'язується фельдшер до якоїсь дівчини.

— Кофту.

— А м-мені плавки... можете?

Дівчина червоніє і відвертається, а корабельний кавалер, хитаючись, бере курс на іншу пасажирку. За ним, як тінь, суне боцман Плевака. Амплітуда його коливань більша, ніж у фельдшера, і тому боцман часто хапається за стіни.

Такі жанрові сцени ви спостерігатимете протягом усієї подорожі на «Тургенєві» і невдовзі зрозумієте, з яких цілющих джерел черпають достойні мужі своє натхнення.

Зайдіть-но до буфету. В око одразу впаде спокуслива мозаїка — пляшки з прозорою горілкою, золотистим коньяком, червоним вином. Пий, веселися! Зате харчовий натюрморт — оселедці в томаті, цукерки і тільки один сорт ковбаси — одразу викличе у вас приплив рішучості: обідати — в ресторані!

...За бортом хвилюється Кременчуцьке море, а ви бадьоро підносите до рота ложку зеленого борщу. І здригаєтесь — чи не з річкових водоростей його зварено? Зеленим кандьором (інших перших страв у меню катма) вас частуватимуть протягом усього рейсу і тільки на кінець його ви помітите деякі зміни — і в борщі, і у вас наче б підвищилася кислотність.

— Готувати щось молочне? — дивується запитанню директор ресторану Ворончихіна. — Клієнтам це не потрібно. А втім, ми можемо подати згущене молоко.

Іще в ресторані можуть подати биточки — такого розміру, які Гуллівер, певно, їв у країні ліліпутів, а також яєшню, яка дає змогу цікаво провести час, відриваючи жовтки від сухої сковорідки.

Проте, якщо вас не задовольнить корабельна кухня, спробуйте купити щось на річкових вокзалах. А заразом дістати свіжу газетку.

На Славутичі немало пристаней — і таких розсохлих дебаркадерів, як у Каневі (куди приїжджають вклонитися великому Тарасові тисячі людей), і таких сучасних архітектурних споруд, як у Запоріжжі. І всі вони гарантують дніпровським мандрівникам відмінний сервіс. Скажімо, у тому ж таки Запорізькому порту можна запросто купити газету. Для цього треба лише відстати від пароплава і дочекатись, поки привезуть пошту — по 10 примірників центральних газет. У Кременчуцькому порту «Союздрук» взагалі на висоті — сюди завозять аж по 20 примірників!

Та найбільше споріднює усі дніпровські причали... котлета. Скам'янілі котлети-галети — головна окраса річкових буфетів — символізують турботу про харчування пасажирів.

Якщо ви до того ж помітите, що на більшості пристаней нема аптечних кіосків, автоматів для продажу газованої води, вільних місць у кімнатах відпочинку, то матимете про дніпровський сервіс повне уявлення...

...Пароплав «Тургенєв» наближається до Херсона. У берегах замріяно шепочуть верби, над дзеркальним плесом кигичуть чайки. Ваша подорож закінчилась — і ви зійдете на берег. А потім... Сповнені незабутніх вражень про дніпрову красу, ви водночас ще довго згадуватимете горезвісну ложку дьогтю...

Л. ШИЯН,
пасажир пароплава «Тургенєв».

Київ — Херсон.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Згорів на роботі Іван Петрович Дутка — завідуючий Чернелицьким паливним складом Городенківського району Івано-Франківської області. А згорів тому, що не так, як слід, поводився з паливом. То не своєчасно його завозив на склад, то без будь-яких норм відпускав, а часто взагалі кидав паливо бездоглядно, а сам невідомо де пропадав. Лист про це надійшов до редакції журналу «Перець».

Голова Городенківського райвиконкому т. Григоренко повідомив, що за безвідповідальне ставлення до своїх обов'язків Дутку І. П. з посади завскладом знято.

Дорогу техніці!

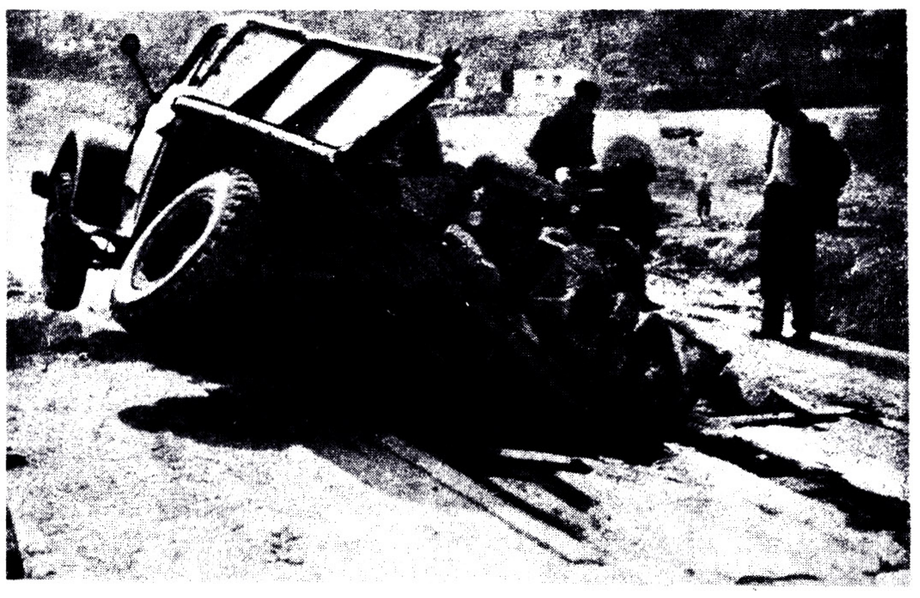

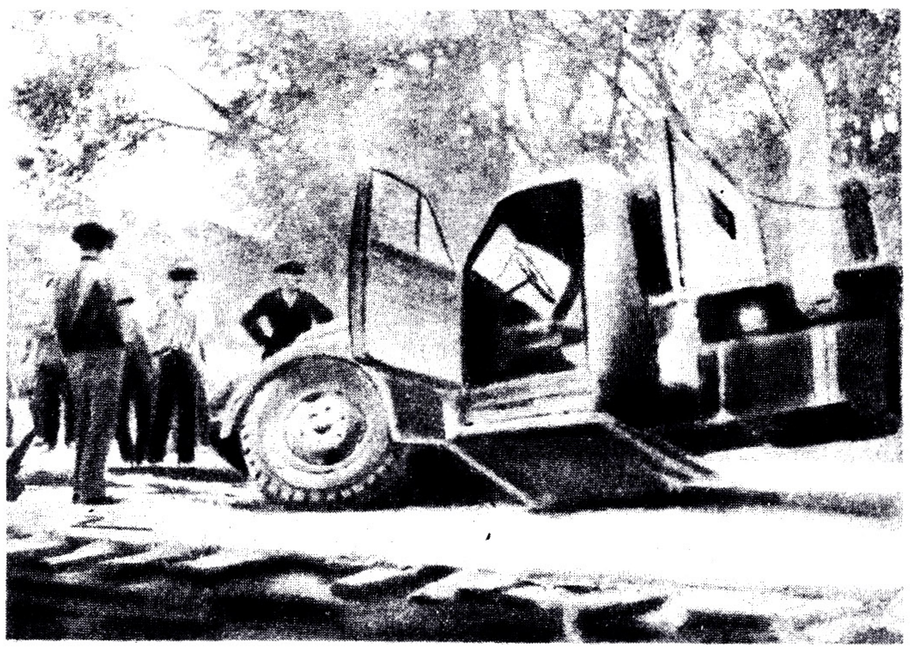

Якщо будете у Шаргородському районі на Вінниччині, то не доведи вас господи сказати, що начальник районного шляхового відділу т. Лудар чи голова колгоспу с. Джурин т. Попов — проти гасла: «Дорогу техніці!» Вони й самі при нагоді готові патетично це гасло вигукнути. І голова сільради т. Гончарук, і директор місцевого комбінату стінних матеріалів т. Боднар — теж готові. Бо люблять товариші техніку.

Шкода, що на цих фото, зроблених на містку у с. Джурин, їх нема. Той підопічний місток вони десятою дорогою обминають, бо не можуть без жалю дивитися, як техніка тут на задні присідає і на передні спотикається; як вона, нещасна, скрипить, рипить і пардону просить; як люди тут час гайнують та чуби гріють. Не можуть!

А от вигукнути: «Дорогу техніці!» — це — будь ласка. Завжди можуть! Навіть квартетом!

Відпочинок з некрологом

Тільки-но пригріло сонечко і з півдня потягнуло пахощами моря й гарячих шашликів, як веселі юрби відпускників стрімголов помчали на вокзали та в аеропорти, щоб тут же відбути до центрів найбільшої концентрації ультрафіолетового проміння — Одеси, Херсона та Криму. Валентина Володимирівна З. була серед тих, що їхали на південний берег Криму, а саме — в сонячну Алушту. Валентина Володимирівна мала путівку до пансіонату «Скеля».

Прибувши на місце й захоплено оглянувши валуни та скелі на морському узбережжі, щаслива громадянка З. поспішила на телеграф, щоб порадувати чоловіка тим, що вона благополучно доїхала і приступає до виконання своїх відпускних обов'язків. Працівники телеграфу теж порадувалися за Валентину Володимирівну, побажали їй доброго настрою і міцного загару, а водночас запевнили, що вони — з свого боку — вчасно і якісно передадуть телеграму адресатові.

Слід зазначити, що телеграма в Умань прийшла й справді вчасно. Бо перші вінки з скорботними написами на чорних стрічках надійшли до Алушти вже наступного дня. Оркестр, правда, дещо затримався, оскільки важко було дістати квитки на літак, але зате духовики-віртуози виконали траурний марш іще в повітрі. В Умані дружна група товаришів з печаттю суму на лицях складала емоційно насичений некролог. Чоловік Валентини Володимирівни зрошував рясними сльозами телеграму № 11/301, одержану з берегів Чорного моря:

«ДОЕХАЛА УТОПИЛАСЬ АЛУШТА 11 ПАНСИОНАТ СКАЛА».

Однак, на радість усіх вищезгаданих осіб, до траурної церемонії не дійшло. Несподівано довідавшись про підготовку громадянської панахиди по її власній персоні, Валентина Володимирівна зробила офіційну заяву щодо реальності свого існування на цьому світі. Віртуози-оркестранти зіграли туш. Група товаришів проголосила тост за здоров'я відпускниці. Її чоловік осушив сльози й з новими силами взявся до роботи.

І лише телеграфісти чомусь опинилися осторонь цієї події. А жаль. Я особисто на місці Валентини Володимирівни сердечно подякував би їм. Бо ж коли б вони не замінили в телеграмі слово «устроилась» словом «утопилась», то як вона дізналася б про те, скільки у неї щирих, відданих друзів!?

В. ЧЕПІГА.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

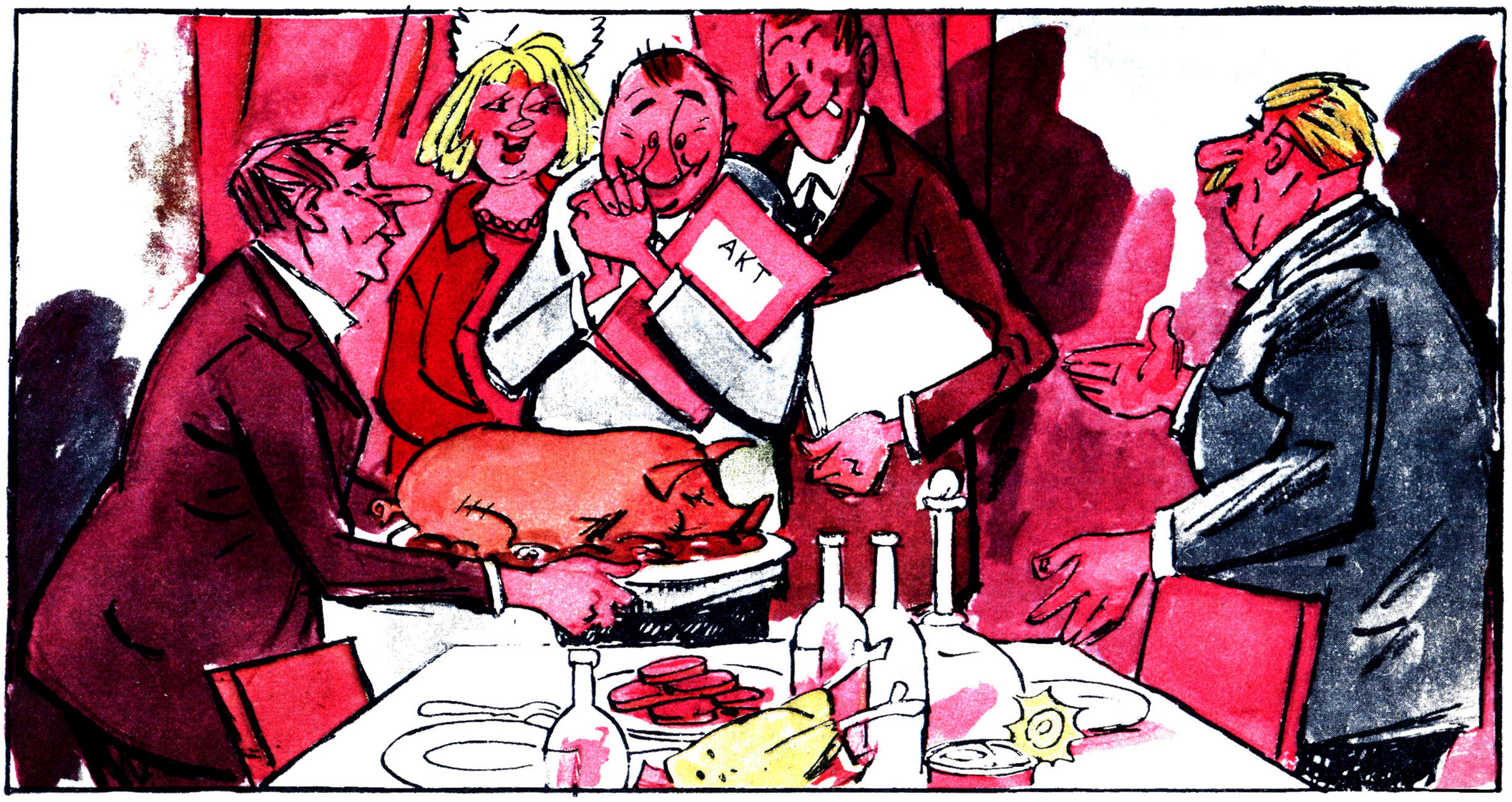

— Ви вже вибачте, що ми вам невеличку свиню підсунули.

Телеграфне агентство ПЕРЦЯ

ДЗЕРКАЛ СТАЛО БІЛЬШЕ

КІРОВОГРАДСЬКА ОБЛАСТЬ. (Телефоном). В селі Трудівці відкрито виставку дзеркал, не виданих протягом року покупцям до придбаних ними в місцевому магазині дзеркальних шаф. Після експонування дзеркала будуть розміщені в кімнаті сміху, яка постійно діє при кабінеті голови правління Олександрійської райспоживспілки т. Цибульського. Вхід до кімнати обдуреним покупцям — безкоштовний.

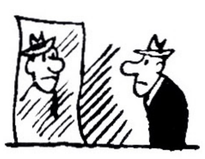

ЦІКАВА РАЦПРОПОЗИЦІЯ

Наш ровеньский кореспондент передає з м. Костополя:

До бюро раціоналізації та винахідництва Костопільської мебльової фабрики надійшла цікава пропозиція. Автор радить до кожного столу, що його випускає фабрика, додавати набір теслярських інструментів. Нововведення набагато зменшить кількість рекламацій. Споживач, придбавши стіл фабрики з ніжками різної довжини, сам легко підрівняє їх, а також ліквідує й інші недоробки.

ЗАСУКАВШИ РУКАВИ

ЛЬВІВ. (Спец. кор. ТАП). Хвилю трудового ентузіазму викликав серед колективу трикотажної фірми «Промінь» новий метод економії матеріалу. Віднині шовкові сорочки артикулу 43535 Ш випускаються без правого рукава. Дослідну партію надіслано до м. Рубіжного на Луганщині. Із зекономленого шовку вже пошито понад план тисячу сорочок того ж артикулу. Без обох рукавів.

УСЕ ДЛЯ СПОЖИВАЧА

ХМІЛЬНИК Вінницької області. (ТАП). Партію лимонаду спеціального розливу випустив місцевий харчокомбінат. Залежно від потреби і смаку, споживач може придбати лимонад з олією, риб'ячим жиром, технічними мастилами або гасом. Своїми якостями напій не поступається відомому тиврівському пиву, у якому плаває павутиння, пір'я і навіть водорості.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У колгоспі «Росія» Іллінецького району на Вінниччині плановиком працювала т. Москалюк. І якось вона так хитро планувала, що чималенькі суми артільних грошей собі в кишеню клала. Тільки від пильних людських очей не сховалася. Колгоспники написали листа до редакції журналу «Перець», і Москалюк на гарячому вспіймалася.

Завідуючий сільськогосподарським відділом Вінницького обкому КП України т. Баланенко повідомив, що факти повністю підтвердилися. Москалюк з посади плановика знята і виключена з партії. З неї також стягнуто і повернуто в касу колгоспу 490 крб.

Цілеспрямована натура

ГУМОРЕСКА

Одного разу я заплатив таксистові рівно стільки, скільки було на лічильнику: просто не виявилося зайвих грошей.

Він не вилаяв мене. Він так рвонув з місця машину, що мене з голови до ніг накрило хвилею грязюки.

Я чистив костюма і мовчки лаявся: «А чого це я повинен давати? По-перше, він такий же трудящий, як і я, а, по-друге, це принижує людську гідність».

Отоді я й вирішив раз назавжди: «Більше ніколи не принижуватиму людської гідності».

Про цю свою клятву я згадав у перукарні. І вибив чека на 19 копійок: стрижка без освіження.

Коли я поклав чек, перукар подивився на мене, як на останнього покидька. Він туди-сюди крутив в руках мою голову, гидливо торкаючись пальцями то зліва, то справа, ніби замість голови я підсунув йому брудну шаньку, набиту падолішнім вівсом.

Стриг він «шаньку» на відстані, відвертаючи носа, щоб не бачити її. Машинку підносив до голови на одну мить тільки для того, щоб видрати черговий жмут волосся.

Добре, що катування тривало дві-три хвилини—цього часу, вважав перукар, досить для мене. Геть очманілий від болю, я вирвався з цієї перукарні, щоб заскочити в іншу. Ніякі допоміжні роботи вже не могли врятувати мого «бобрика». Він безнадійно запоров його. Треба було стригтись, як кажуть, налисо.

Мушу вам сказати, що людина я виняткової сили волі. Коли щось надумаю, то хоч через крупорушку пропускай, а стоятиму на своєму. Отож тимчасові невдачі не зупинили мене.

За кілька днів випала нагода ще раз довести, наскільки я цілеспрямована натура.

...В ресторані я роздягнувся сам, без сторонньої допомоги.

Повечеряв скромно, тихо. Хоч тиша, скажу, панувала не до самого кінця. Коли запросив з офіціантки належні мені двадцять вісім копійок здачі, вона зчинила такий гармидер у кишені, визбируючи мідяки на здачу, що зусібіч на мене закліпали очиськами, як на небаченого досі скнару.

Я схопився, мов ужалений, і хутко вискочив із зали.

Дещо навіть зухвало, з викликом поклав перед швейцаром номерок від свого пальта.

Швейцар стрепенувся і вмить... ніби розтанув. Переді мною була живильна примочка на травму, завдану офіціанткою. Який всерозуміючий батьківський погляд! Здається, він здогадувався уже про мій намір не давати йому чайових.

Тому, мабуть, він не подав мені пальта. Він демонстрував його. Це був парад-виставка, парад-продаж, а я відчув себе на хвильку мільйонним відвідувачем, якому задарма дісталося це пальто.

Він стелив його, ніби прапор до ніг переможця, як простирадло перед немовлям, щойно витягнутим з купелі. Не ризикуючи обідрати підкладку, я міг би приземлитись в це пальто, стрибнувши з дванадцятого поверху.

Тільки залізна воля утримала мене від спокуси кинутися в тепле принадне чудо, яке зробив з мого далеко не нового пальта цей чарівник в образі швейцара.

— Спасибі! — сказав я по можливості холодно, з деяким презирством потягнувши своє пальто за комір.

— Прошу, прошу, — лагідно посміхався чарівник, міцно тримаючи мій одяг, як бабуся лотерейний квиток, на котрого випав, принаймні, холодильник.

Я трохи натиснув, потягнувши за одвороти. Де там. Як у лещата потрапило.

— Хе-хе! — криво осміхнувшись, намагався я видрати пальто з його пазурів.

— Хі-хі! — люб'язно шкірився він і енергійно підштовхував правицею, мріючи загнати мене в один з рукавів, мов більярдну кулю в лузу.

Боротьба була глухою і впертою.

— Ну, справді, я з пелюшок сам одягаюсь, — говорив я, не випускаючи одворотів. — Я не звик... Це протирічить моїм поглядам.

— Спробуйте раз, а потім — піде, — заохочував швейцар. — Ану ж бо!

— Нізащо! — індичився я.

— Облиште зайву скромність! Для мене честь одягнути такого вельмишановного добродія, — брав на абордаж швейцар, мертвою хваткою вп'явшись у пальто.

Нерви мої не витримали.

— Одчепись, чайодрал! — заволав я, щосили смикнувши за одвороти. Вони жалібно вискнули, наче гальма на повороті, і вільно попливли вниз, як полум'я по кінострічці.

— Молодий чоловік трішечки перебрав? — чемно довідався у мене чорнявий дружинник, що взявся ніби з-під землі. — Але ж навіщо це так широко рекламувати? Ви ж уже стриглись?

— Я-а-а? Пе-ре-брав?! — кинуло мене в піт.

— Ну, що ви? Що ви? Він в рот не брав хмільного, — витираючи спітніле чоло, хитренько підморгнув швейцар дружиннику з явною метою насолити мені.

— Я просто намагаюсь взяти своє пальто, — якомога спокійніше розтлумачив я обстановку.

— А ви ж знаєте, що це вимагає величезних зусиль, — підлив масла у вогонь супротивник і хмикнув, виразно поглянувши на одвороти мого пальта, що звисали тепер на ньому, наче вуха у хворого кролика.

«Добре, що по швах!» — радісно промайнуло в голові. До речі, пальто якимось незрозумілим чином мирно сиділо на моїх плечах.

— Запам'ятайте, пальто довше носиться, коли його бережеш від зайвих ушкоджень, — філософськи зауважив дружинник і прямо-таки з батьківською турботою в голосі довідався: — Штрафом обмежимося? Чи писатимемо по місцю?

Я поспіхом кивнув головою, без вагань віддаючи перевагу штрафові.

Розплатившись до копієчки, я почимчикував додому, неймовірно радіючи з того, що все лишиться між нами і в чайову історію не буде замішаний допитливий колектив моєї установи.

Григір МЕЛЬНИК.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Досить однобоко розуміла свої обов'язки завідуюча магазином № 91 відділу робітничого постачання тресту «Рутченківвугілля» т. Велика. Всіх покупців вона чомусь ділила на дві категорії — синків і пасинків. «Синки» — то свої близькі та різні приятелі, «пасинки» — інші покупці, які з Великою у тісній дружбі не перебували.

Відповідно до категорій здійснювалось і постачання. Як тільки поступали товари підвищеного попиту, Велика відпускала їх не всім, а лише близьким та приятелям.

Робітники написали про це Перцеві.

Як повідомив начальник управління робітничого постачання вугільної промисловості по Донецькій області т. Остапенко, факти підтвердились. За порушення правил радянської торгівлі т. Велику з роботи знято.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Народний артист СРСР Борис РОМАНИЦЬКИЙ.

Народна артистка УРСР Надія ДОЦЕНКО.

Народний артист СРСР Василь ЯРЕМЕНКО.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

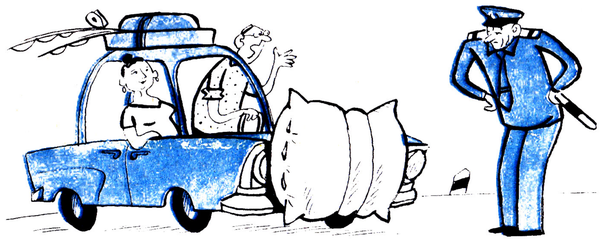

— Просто, товаришу старшина, дуже не хочеться втрете машину ремонтувати.

Мал. А. СВИНЦОВА

Автотурист.

ЇХАЛИ МИ,

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Я ж казала тобі залишитися у місті — там значно тихіше.

ЇХАЛИ...

Мал. А. СВИНЦОВА

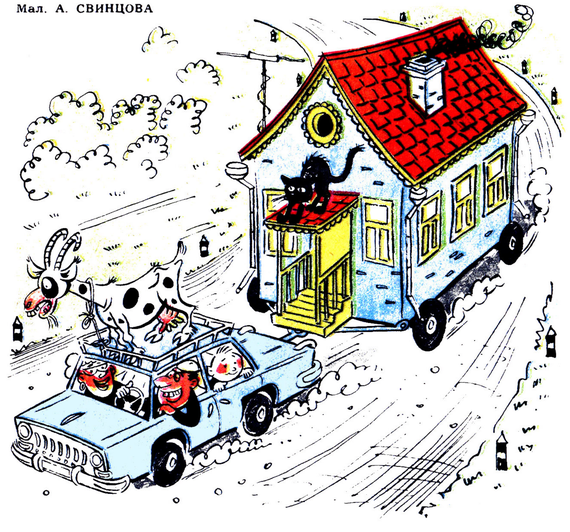

У туристську подорож...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ви на чому подорожуєте?
— На «Волзі».
— А ми на «Запорожці».

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Стара казка на новий лад.

З відхиленням од вертикалі

Юний археолог Васько Пищик поспішав. Напередодні він почув приголомшливу новину: в селі Кудрявцівці Веселинівського району слідопити знайшли древні стіни якоїсь споруди. І ось він біля загадкових стін. Після першого ж удару кайла по кладці почувся старечий голос:

— Чого тобі треба, хлопче?

— А ви хто, дідусю?

— Хіба по рушниці не бачиш? На посту стою.

— Пам'ятник старовини охороняєте?

— Який там у дідька пам'ятник! Стіни майбутньої школи.

— А хіба вони ще за вас побудовані? — розчаровано спитав юний археолог.

— А то ж коли?! Я ще добре пам'ятаю, як сюди завозили цеглу, кран. Як вивели оці криві стіни. Відтоді й стою на посту...

— Як же це так?

Але древній дідусь нічого не відповів. Та й що міг додати не обтяжений відповідальністю сторож, якщо навіть сам Олександр Іванович (уже не школярам, а дорослим) нічого путнього сказати не міг.

— По-перше, я тут людина нова, — одразу ж попередив начальник механізованої колони тресту «Миколаївсільбуд» О. І. Герасименко. — По-друге, не пам'ятаю, чи внесено школу в титульний список. По-третє, здається, її треба було здати в експлуатацію чи то в 1966, чи то в 1967 році. А по-четверте, спитайте в Зінаїди Іванівни Кулішової. Ніхто так не в курсі, як наш старший інженер виробничо-технічного відділу.

Питаємо в Зінаїди Іванівни, що робиться на будівництві в 1969 році.

— У цей момент?

— У цей.

— У цей момент... нічого.

Зінаїда Іванівна кличе на допомогу торішній сніг, весняні дощі... Посилається на непросохлі шляхи, на якісь неясності з фінансуванням.

— Крім того, — веде вона далі, — з робочою силою тугувато.

— Але ж сільрада обіцяла допомогти.

— Не пригадую. Діло, самі знаєте, давнє.

Історія, на диво, повторюється ще раз, коли ми зв'язуємося телефоном з Казанківським «Міжколгоспбудом».

— Я людина нова, — так само попереджає головний інженер Микола Макарович Головач, — і нічого конкретного вам не скажу...

— А все ж, чому так багато років будується Суходільська школа?

— Нема перекрить, — не губиться головний інженер.

— Але ж вони давно лежать на будівельному майданчику... ,

— Цілком можливо, — охоче погоджується М. М. Головач. — Я людина нова... — і тут же передає трубку начальникові виробничо-технічного відділу П. В. Абрамову.

— Суходільська, питаєте?.. Є така, — зітхає в трубку Петро Васильович. — На початку будівництва, а може й раніш, застарів проект. І потім з фінансуванням треба уточнити.

— Коли ж ви це зробите?

— Негайно!.. — І в трубку вже не зітхають. У трубці бринить бадьорий голос. Радий, що розмова закінчується. — Термінові!.. Наше керівництво вживе належних заходів!.. Школа стане до ладу!.. Все буде в порядку!..

Нам захотілося тут же вигукнути «Ура!» і заспівати щось таке урочисте. Але ми вчасно стримались. «Все в порядку, нема підстав для хвилювання», — так керівники «Облміжколгоспбуду» запевняли й торік. А на ділі замість 16 шкіл здали в експлуатацію 9. «Все в порядку», — рапортував і трест «Миколаївсільбуд». Але й тут до «повного порядку» далеко. Ось чому, утримавшись од захоплень і тверезо оцінивши обстановку, ми вирішили заглянути до актів перевірки, складених інженерами обласного відділу народної освіти. Ці акти дають картину не лише темпів, але й якості робіт.

Не встигли спорудити в селі Костянтинівці Арбузинського району шкільний спортзал, як його тут же оголосили аварійним. На будівництві Володимирівської школи (Казанківський район) припущено «відхилення від вертикалі капітальних стін». Читаєш акт, і мимоволі виникає питання: що тут будують — школу чи копію знаменитої своїм «відхиленням од вертикалі» Пізанської вежі? У майбутній школі села Добре Баштанського району «кладку стін проведено з відхиленням від технічних умов».

І, нарешті, бурхливий зліт технічної думки! Його зафіксовано в сухих рядках акту про будівництво школи в селі Садове Арбузинського району: «Права стіна вхідного коридору... не має взаємного зв'язку з прилеглою стіною і простінком. Внаслідок стіна вільно стоїть сама по собі». Ну, хіба це не революція в техніці?! То, може, вже з цього приводу вигукнемо «Ура!»?

В. ПОДОЛЬСЬКИЙ.

м. Миколаїв.

Лаврін ГРОХА

Гуморески-малолітражки

ХВАЛИ МЕНЕ, МОЯ ГУБОНЬКО!

Марія Іванівна хильнула чарчину-другу, розчервонілася, як півонія, і вдарилася у спогади. Вона промовила:

— Не люблю хвалитися, але скажу, що була я красуня на всеньский Київ! Кращої від мене дівки не було на всій теперішній вулиці Саксаганського... починаючи від номера тридцять п'ять і кінчаючи номером тридцять сім...

ЗНОВУ ДВІЙКА

— Знову, Михасю, в тебе двійка. Ой, дам!

Минуло кілька днів.

— Мишко! Щось дуже рясно в тебе двійок. Ой, дам, так уже дам!

А тут мати:

— Батьку! Ти б краще до школи пішов. Вже тричі викликали.

— Чого це я туди піду, що я там не бачив? Я своє відходив. Слава богу, сім років ходив, п'ять класів закінчив. Досить з мене! Тепер Мишкова черга.

ЩО Б ТО РОЗДИВИТИСЬ

Показували по телевізору ювіляра. От дикторша й говорить:

— Наш шановний Данило Калістратович великий трудолюб. Йому вже сімдесят, вже й волосся геть посивіло, а він ще працює.

Все було б добре, але ж сидів ювіляр, і всі телеглядачі побачили, що він лисий, як макогін.

Що б то дикторші та подивитися раніше на «об'єкт».

МИСЛИВСЬКА БАЛАДА

Зроду-віку Шинкевич мисливцем не був. Хороші друзі-приятелі заохотили його до цієї забави.

На першому ж у своєму житті полюванні, на першій же загонці, перший заєць вилетів саме на новоспеченого мисливця. Шинкевич, не інакше як з переляку, застрілив сірого.

Наступного дня друзі-приятелі сиділи в квартирі героя за довгим столом, їли зайця, поздоровляли господаря і все запивали саме тим, чим у таких урочистих випадках запивають.

Другого вечора друзі-приятелі знову за довгим столом сиділи, але вже їли не зайця, а кроля, купленого на базарі. Запивали тим же, що й напередодні.

Третього вечора вірні друзяки ще раз за довгий стіл сіли, пили та їли... картопельку з квашеною капустою.

На четвертий день Шинкевич продав рушницю, бо не було за що пообідати в їдальні.

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

НОВЕ У КОНСЕРВУВАННІ

Якщо вам знадобиться пісок, а під рукою не трапиться піщаного кар'єру, ідіть до гастроному й купуйте... томатний сік. Дайте йому трошки відстоятися і злийте рідину (все одно пити не зможете — дуже гірка).

Як свідчать експерти, пісок у томатному соку, що виготовляється в радгоспі «Україна» Одеської області, високої якості.

МОТОКРОС ПІШКИ

(Умови змагань на приз нашої виставки)

До змагання допускаються всі бажаючі, що мають певний спортивний досвід і фізичний гарт. Специфіка нашого мотокросу полягає в тому, що гонщик сидить не на мотоциклі, а під ним. Хто швидше пробіжить з мотопедом у руках, той і буде переможцем. Спробувати завести мотопед виробництва Львівського мотозаводу виставком не рекомендує. Все одно нічого не вийде.

ДЛЯ СПІВАКІВ-АМАТОРІВ

Хтось із великих митців сказав, що співакові для успіху потрібні голос і впевненість у собі. Для тих, хто має голос, але не має впевненості, пропонуємо радіолу «Романтика» виробництва Харківського приладобудівного заводу. Прокручуючи пластинки із записами видатних співаків, людина проймається непохитною вірою у свої вокальні здібності. Бо в поєднанні з тими звуками, що відтворює радіола, свій, навіть слабенький, голос здається просто божественним.

УНІКАЛЬНА КОЛЕКЦІЯ

Чого тільки не колекціонують люди! Наприклад, один з наших постійних відвідувачів збирає каблуки. Ходить містом і підбирає. Остання субота була у колекціонера дуже радісною: його колекція досягла цифри 3000. Цікаво відзначити, що всі три тисячі каблуків — близнюки. Вони повідпадали од дитячих сандаль, які виробляє Херсонська взуттєва фабрика № 10.

Із альбома художника ПЕТРА ОСТРОВСЬКОГО

Рибальські смішинки

Автошарж.

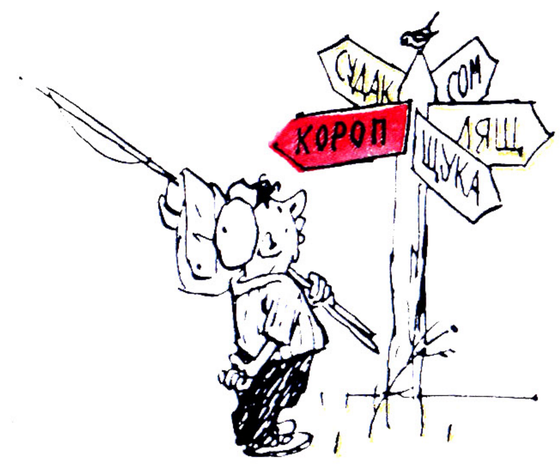

— А де ж краснопір!

ЯК ЛОВИТИ РИБУ

— А на риболовлю пустиш!

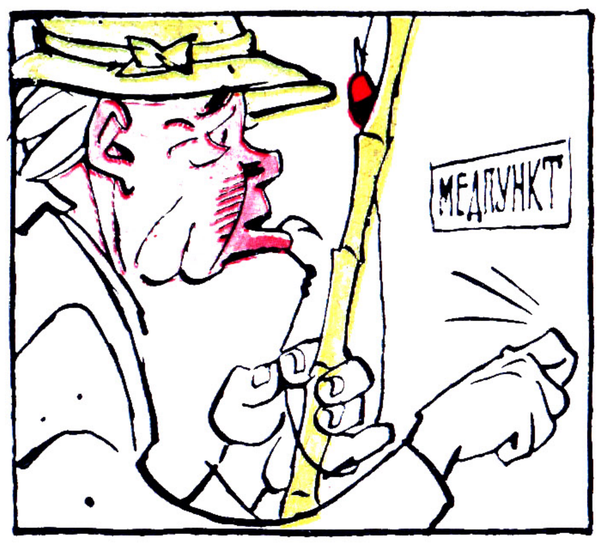

Без слів.

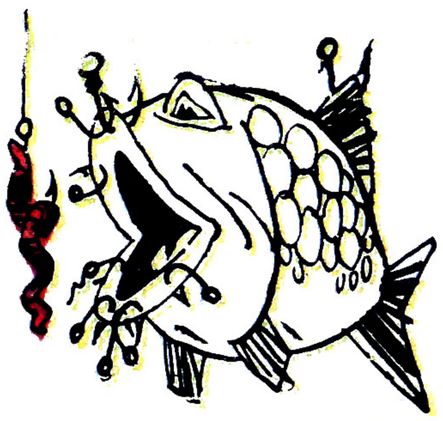

Короп-чемпіон.

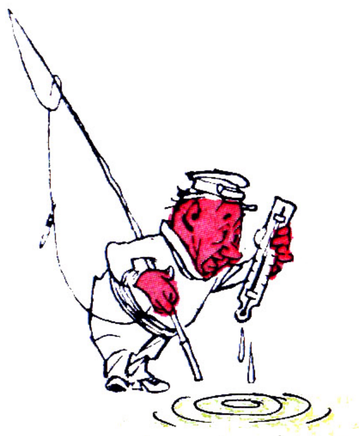

Без слів.

Без слів.

Народні усмішки

ЧИ ТАТО ВДОМА

Коло будинку сидить маленький хлопчик. До нього підходить незнайомий чоловік і питає:

— Батько вдома?

— Так.

Чоловік дзвонить, але ніхто з будинку не виходить. Тоді він знову звертається до хлопчика:

— Ти кажеш, що батько вдома, але чому ж ніхто не відчиняє двері?

— Не знаю, ми не тут живемо.

Повідомили П. СЛОБОДЯН і Т. КОРЖАН з Кам'янця-Подільського Хмельницької області.

ЩОБ ДОБРО НЕ ПРОПАЛО

— Куди це ви, дядьку, курей цілий віз везете?

— До млина.

— Аж за десять кілометрів? Чи, бува, не мельникові хочете продати?

— Ні, я там учора жменю зерна розсипав, хай позбирають.

Повідомив І. РОМАНІК з с. Прилісного Маневицького району Волинської області.

НА ПРИЙОМІ

До лікаря зайшло двоє хлопчаків,

— Чого вам? — питає лікар.

— Я проковтнув 10 копійок, — каже один.

— А ти чого плачеш? — питає лікар другого.

— Я плачу, бо то мої копійки.

Повідомив Ю. І. ТЕРПАК з с. Пацканьово Ужгородського району Закарпатської області.

ПРИПЕКЛО

— Чи можна застрахувати домашнє майно по телефону?

— А чим викликана така поспішність?

— В квартирі пожежа!..

Повідомив С. П. ОЛЕЩУК з м. Володимир-Волинського.

РУКИ ТРУСЯТЬСЯ

Жінка: — Допоможи мені прибрати кімнату.

Чоловік: — Не можу. Голова болить та й руки чогось трусяться.

Жінка: — То й добре, витруси тоді ряднину.

НА ЛЕКЦІЇ

Професор: — Як ви сміли заважати під час лекції?

Студент: — Я? Нічого подібного.

Професор: — Але ж я виразно чув ваш голос.

Студент: — Може бути, я крізь сон завжди говорю.

Повідомив А. Я. ЛУЦЮК з м. Луцька.

ЯК ДІД БАБІ ПОМСТИВСЯ

Дід і баба сиділи на печі. Мовчали, мовчали, тоді дід як затопить бабі в обличчя, а баба як закричить:

— Рятуйте, за що ти ударив?

Дід на те:

— Хіба ти забула, як я був парубком, а ти дівкою, то не вийшла на вулицю до мене, а з Микитою стояла під стріхою?

Повідомив В. М. СТАСЮК з с. Гоголів Броварського району Київської області.

СИЛОМІР

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— От і уяви, скільки в нас з тобою отих кінських сил, якщо кінь здихає від якоїсь краплини нікотину!

СИЛА ІМУНІТЕТУ

Імунітет — штука особиста. Якщо він у тебе є, то й з найліпшим приятелем не поділишся, а якщо нема, то й у рідного батька не позичиш. Одне слово, імунітет треба самому в муках тілесних чи душевних виробляти...

Розповідають, що якось минулого року до директора Харківської обласної контори бджільництва А. І. Желобенка підійшла бухгалтер З. І. Пирогова і тривожно повідомила:

— До нас прибув ревізор!

Директор зів'яв. Слова вимовити не може, лише на мигах щось показує. Злякалася бухгалтер і призналася:

— Та з першим вас квітня, вельмишановний!

— Оце так! — оклигав всеобласний бджоляр. — Так можна людину й з ніг звалити! Ну, а ви, вельмишановна, знаєте, що належить за такі жарти?

Тепер зблідла, почервоніла і знову зблідла бухгалтер, наочно демонструючи всі кольори квитанцій, за котрими приймався віск і списувалася вощина.

— О боже милосердний! Що ж мені належить?

— Подяка. Не за наказом, а від душі. За вироблення імунітету. Та після такого цікавого переляку нам всі ревізори ані під шапку!

Так воно й вийшло. Коли в липні минулого року до них насправді завітали хлопці з обласного контрольно-ревізійного управління, перевірили всі дебети й кредити, після чого склали акта, директор і бухгалтер лише хмикнули.

— Ну й що? Хочете нам допекти тим, що начальник цеху по виробництву вощини Кашмалов «зекономив» для себе 2,3 тонни воску? Чи тим, що в грошах це складає 13,9 тисячі карбованців? Не страшно. Ну, а те, що завмаги Шацький та Абляскін викроїли для себе по якихось там кілька центнерів воску, — зовсім дрібничка. Нічого у вас, шановні ревізори, не вийде, бо імунітет проти ревізій маємо.

Ревізори не повірили. Написали листа в Харківське обласне управління сільського господарства: подивіться, мовляв, товариші, зверху вниз — чи ж можна таких трутнів на цінній вощині тримати? А звідти — ні пари з уст, ні з носа вітру. Мовчок.

Не заспокоїлися ревізори. Просигналили в газету «Красное знамя»: допоможіть! Газета вдарила по конторщиках фейлетоном. Почитав його А. І. Желобенко й поспівчував газетярам:

— Ти диви, як сердеги стараються!

А того до тями не візьмуть, що місцева критика нам — до лампочки. Наш основний хазяїн — Міністерство сільського господарства. А до нього тутешнім критикам — як до Києва рачки.

Так А. І. Желобенко збагатився імунітетом протикритичним.

Не рачки, а турбогвинтовим літаком прибув у Київ лист колишнього продавця магазину № 1 від обласної контори бджільництва, інваліда Вітчизняної війни В. М. Кузьміса. Автор говорить про директора бджолоконтори А. І. Желобенка зовсім не медовим голосом. Ще в 1965 р. директор змушував продавця приймати високоякісний віск заниженим сортом, а вологу вощину пускати у продаж. Не згодився на це В. М. Кузьміс, і директор послав його продавцем у намічений для знесення магазин. Щоб не пручався. Та В. М. Кузьміс вирішив не звільнятися з роботи, як це зробили під тиском директора і бухгалтера поставлені в аналогічні умови кільканадцять працівників, а почав стукати у двері різних інстанцій.

І достукався: перевів директор неспокійного скаржника з продавців у дворові працівники. А щоб не кортіло йому критику наводити, сказав так:

— Якщо не подобається нова робота — подавай заяву. Я ніколи проти щирого бажання людини не піду.

Отак і живе невразливий А. І. Желобенко. І нікого він не боїться, бо такий у нього імунітет виробився.

К. ЛЕМЕШЕВ.

м. Харків.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Чому ж ти мене не попередив, що борщ позавчорашній?!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Складним комплексом грубого ставлення до людей досконало оволодів Ляхов М. І.— бригадир комплексної бригади колгоспу ім. Свердлова Бобринецького району Кіровоградської області. Він так уславився брутальністю, що колгоспники обходили бригадира десятою дорогою, матері лякали його іменем неслухняних дітей, а дехто взагалі залишав бригаду і тікав світ за очі.

Лист про це надійшов до редакції «Перця».

Секретар Бобринецького райкому КП України т. Медведєв повідомив, що факти ці підтвердились. За негідну поведінку Ляхова М. І. знято з посади бригадира комплексної бригади і накладено на нього партійне стягнення.

ВИПРАВДАЛАСЬ...

Чехвостять Химу покупці
Словами, мов окропом:
— Мотюга ти! У молоці
Вода... Ще й тхне болотом!

А та посиніла від зла:
— Ет, що верзти дурниці?!
Я воду в молоко лила
Чистеньку, із криниці!

Денис РУДЕНКО.

с. Стави
Кагарлицького району
Київської області.

ПАЦЮК І ГОРОБЕЦЬ

Пацюк, що біля току жив,
Тихесенько собі зерно точив.
Аж тут де взявся Горобець
І став сердито цвірінчати:
— А щоб тебе вхопив маленьким грець,
Пацюк проклятий!
А щоб тобі сто болячок у спину!..
— Мовчи, поганий сину,
І ти, я бачу, не з святих!
Бери, і не одну зернину...
І Горобець затих.

Степан КОСТЕНКО.

БЕЗПІДСТАВНА РАДІСТЬ

Прибіг ледар на фабрику,
Кричить: — Ура, люди!
Тепер цілих два вихідних
В нас на тиждень буде.
Кажуть люди: — Схаменися!
Чого репетуєш?
Ти й так, голубе, на тиждень
Сім днів не працюєш.

ПІП НА СУДІ

Викликають якось на суд
Попа молодого:
Хоче стягти аліменти
Якась жінка з нього.
Прибіг отець захеканий
І почав казати:
— Я не можу, судді, зараз
Перед судом стати.
Нині пасха... Таке свято...
Я зайнятий буду.
Прошу справу відстрочити
До страшного суду...

В. НІКОЛЕНКО.

с. Кустолово-Суходілка
Машівського району
Полтавської області.

ФІЛОСОФСЬКИЙ РОЗДУМ

В природі все міняється —
Такий закон нещадний.
Одне без змін лишається:
Репертуар естрадний.

ТЕАТРАМ, ЯКІ «ГОРЯТЬ»

Як завжди, порожньо у залі,
Це для театру — драма з драм.
Щоб не горіти так надалі,
Горіти творчо треба вам!

ТРАГІК МИМОВОЛІ

Він — Лір, трагічний той король...
А де така ж сучасна роль,
Щоб і у ній горіння вічне?
Як він зіграв би — ого-го! —
Ввійдіть, письменники, в його
Становище трагічне!

А. КОСТОВЕЦЬКИЙ.

МУЗИЧНА ОСВІТА

Вищу музичну освіту мав —
Добре, ритмічно... на нервах
грав.

ЙОГО МІРКУВАННЯ

Знов ти вигадуєш сентенції,
О благодійнику-добродію,
Мовляв, ти доживи до пенсії,
А потім вже пиши пародії.

ПОЕЗІЯ І ПРОЗА ЖИТТЯ

Коханій вірші він писав.
Любов затьмарювала розум.
А як одруженим він став,
То перейшов чомусь на прозу.

НАКЛЕПНИКУ

Пише наклепи-листи,
Аж спітнів та вимок.
Хоче він себе знайти
В жанрі анонімок!

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

ТВЕРДИЙ ХАРАКТЕР

Хвалять Вову мама й тато,
Родичі, знайомі:
«Ну ж і хлопець! Ну й характер!
Не відає втоми!
В театральний поступає
Цього літа вп'яте.
І поступить! Ще й в театрі
Буде виступати!»
Отак Вову усі хвалять,
І хвалять не всує:
Він п'ять років поступає,
Й стільки ж — не працює.

Григорій ГАРЧЕНКО.

с. Багате
на Дніпропетровщині.

Нотатки про їхні порядки

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Праві соціал-демократи у своїй антирадянській і антикомуністичній пропаганді стараються так, що переплюнули навіть найзапекліших буржуазних ідеологів.

(З газет).

Без слів.

КЛОУНИ — НАРОД СЕРЙОЗНИЙ

Остін Міллс, відомий у Сполучених Штатах цирковий артист, звернувся з відкритим листом до газет. Він дуже просить працівників редакцій, «щоб сучасні політичні події в Сполучених Штатах не розглядали, як цирк, бо такі порівняння дуже шкодять артистам цирку, яким доводиться дуже багато і важко працювати. Хто з журналістів насміліться в майбутньому назвати керівну верхівку США «купою клоунів», може розраховувати на те, що Спілка клоунів притягне його до судової відповідальності за образу».

А що ж, клоуни — народ серйозний.

ОЦЕ — ІНІЦІАТИВКА

Одного дня усі 800 колумбійських солдатів гарнізону містечка Манісалес одержали наказ з'явитися на операцію.

Наказ є наказ — солдати з'явилися. І усім їм вирізали гланди — незалежно від стану здоров'я.

Про цю ініціативу спритного гарнізонного ескулапа начальство дізналося тільки тоді, коли він звернувся в штаб з вимогою виплатити йому порядну суму за «вісімсот вдало зроблених операцій».

І справді, як бачите, ініціатива у «вільному світі» чудеса робить, коли про наживу йдеться.

Доброта погубить!..

На грецьких «чорних полковників» чорна година насувається. І то самі ж винні!

Звісна річ, скажете ви, що самі. Бо ж не буде народ грецький без кінця їхнє чорне беззаконня терпіти.

А ми таке скажемо: від надмірної доброти своєї «чорні полковники» постраждають...

От пишуть про них, що, мовляв, і сякі вони, і такі, і перетакі. Виходить, як їх не поверни, з якого боку не глянь — бека!..

Несправедливо це!..

Ну, хай так! — тюрми, переслідування, терор — усе так! Але чого ж ви іще хотіли од «чорних полковників»?! На те ж вони й чорні. Тільки цим і на світі тримаються.

А погубить їх — повторимо — їхня ж таки доброта. Ви тільки послухайте, до чого воно йдеться.

Так уже повелося, що коли тебе б'ють, то це чомусь неприємно. А коли б'ють і не слухають, чи дихаєш, а ти ще й права не маєш захищатися, то це вже так погано, що далі й нікуди. Це вже не просто б'ють, а мордують.

Усі так думають.

Греки теж так думали.

Аж ось Стіліанос Паттакос, перший заступник прем'єр-міністра і міністр внутрішніх справ Греції розтлумачив, що не завжди воно так, бо (цитуємо) «коли б'є поліція — це не мордування».

Та й справді: коли тобі поліцаї руки викручують, коли зуби вибивають, коли голову провалюють, коли садять черевиками попід ребра, — то яке ж це мордування?! Це ж — саме тобі задоволення!..

Звичайно, «чорні полковники» усе роблять, щоб у їх співвітчизників того задоволення вдосталь було. Але ж грецький народ — великий народ. На всіх поліції не настачити, хоч би як ті «чорні полковники» не старалися. От і вимальовується така картина.

Підходить, скажімо, який-небудь грек до поліцая та:

— Пробачте за турботу, але після останньої зустрічі з поліцією у мене ще кілька зубів лишилося, то я просив би вас ударити мене...

Поліцай плює в кулак і, хекаючи, виконує свій патріотичний обов'язок.

Грек випльовує зуби. Але не відстає.

— А тепер, — каже, — вдарте, ласкавий паночку, мене ще під груди. Осюди-о.

— Та дай мені святий спокій, — благає поліцай. — Я уже рук не чую — ти ж не один.

— А ви черевичком, ніжкою, ніжкою мене під груди. Я ж, дякувать вам, лежу. Зробіть мені ще й таку приємність.

Поліцай безнадійно зітхає і садить ніжкою під груди...

Через якийсь час грек насилу підіймається і, спльовуючи кров, поволеньки іде собі геть.

Він щасливий.

А бідний, змучений поліцай розтирає затерплі руки і плаче...

Не дай боже, якщо перетруджена поліція застрайкує. Та ж без неї «чорні полковники» не зможуть народ грецький ощасливлювати!

Ну, та за поліцію, думається, боятися нічого. Інша річ, що усе більше та більше греків усе більше та більше буде переконуватися, що удар поліцая — це для порядної людини єдине офіційно визнане благо в сучасній Греції.

І настане день, коли таких греків буде стільки, що поліція не зможе їм ради дати.

І армія не зможе.

І «чорні полковники» не зможуть.

І тоді ті полковники — «погибоша, аки обри!»

А все — через доброту свою.

Д. МОЛЯКЕВИЧ.

Пригоди Перченяти

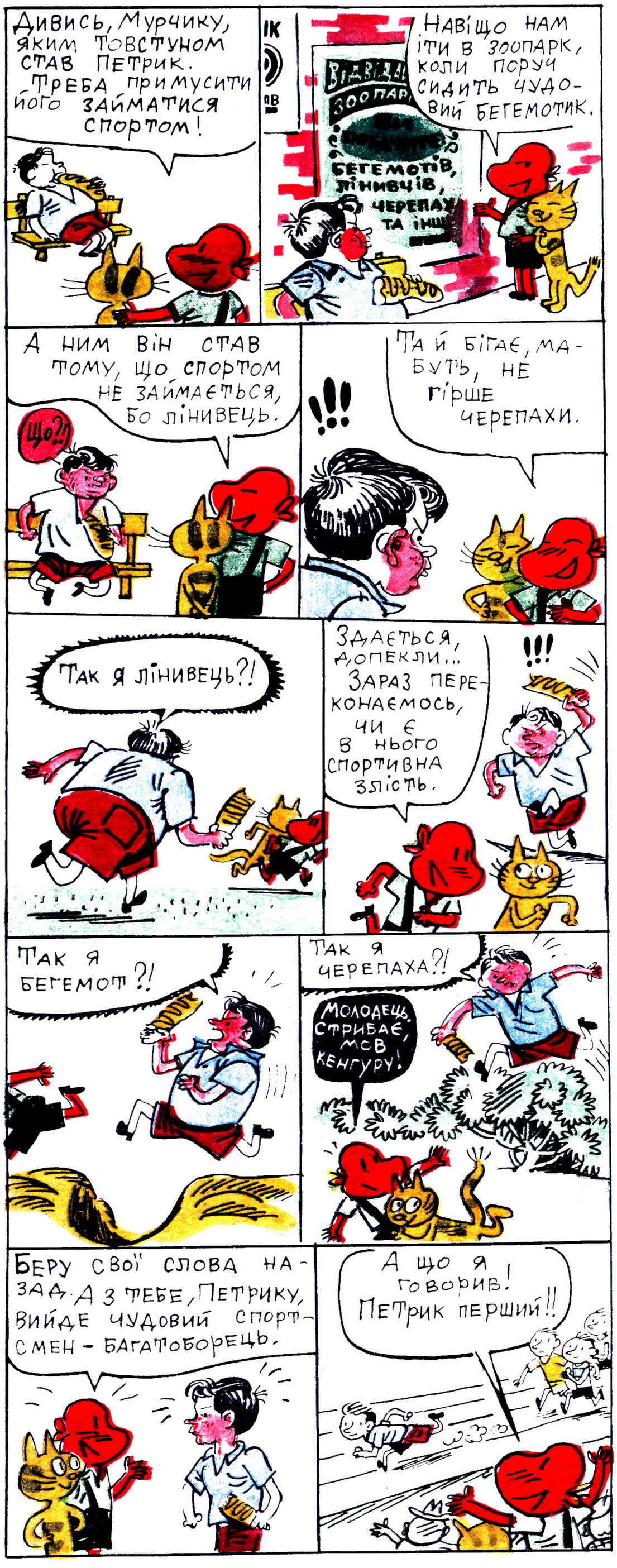

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Перченя

НЕ ЧУЄ

Додому мама кличе Мусю.
— Не клич: не чую я, мамусю!

ЧОМУ ВОДА СОЛОНА?

— Чому це, — вчителька до Вані, —
Вода солона в океані?
— Інакше і не може буть,
Бо оселедці ж там живуть!

Дмитро СОЛОДКИЙ.

КИМ БУДЕШ?

— Ким будеш ти, як виростеш? —
Питає сина батько.
— Як виросту, — Івась каже, —
Тоді стану дядьком!

Г. ПОТАПЕНКО.

ВИПРАВДАВСЯ

— Чом із носом із брудним
Знов до школи йдеш,
Вадим! —
Запитав дідусь Хома.
— В мене ж іншого нема...

Михайло ХИЖКО.

ДВОЄ ЛЕДАРІВ

(Японська казка)

Був жаркий літній день. З самого рання ледар із східного села брів у західне село. До пояса йому прив'язали торбинку з харчами, щоб не зголоднів у дорозі.

Ледар із західного села з самого рання плентався у східне село. На голову йому надягли бриля, а щоб він не впав, підв'язали шнурком під підборіддям.

Коли вони обидва сяк-так добрели до середини шляху між східним і західним селами, сонце вже стояло високо в небі й пряжило немилосердно.

Тут ледар із східного села раптом відчув голод, та такий, що йому аж в очах потемніло. Але для того, щоб попоїсти, треба розв'язати торбинку, вийняти балабушку та ще й у рота її покласти! Мимоволі думки обсядуть! Така морока, така морока, що краще голодним залишитись!

Аж тут бачить він — бреде дорогою назустріч йому чоловік у солом'яному брилі. Плентається, ледь-ледь ноги переставляє і рота роззявив.

«Еге, та він, мабуть, теж голодний, — подумав ледар із східного села, — он як рота широко роззявляє, аж слина котиться!»

Подумав він так і каже:

— Агов, друже, якщо ти голодний, я дам тобі половину балабушки. Тільки, будь такий ласкавий, потрудись, одв'яжи у мене від пояса торбинку, дістань звідти балабушку, розломи надвоє і поклади мені половину в рот.

А ледар із західного села відповідає йому:

— Хм, краще зробимо ось що: затягни мені тугіше шнурок під підборіддям! А то з мене бриль весь час спадає, і мені доводиться чалапати з роззявленим ротом!

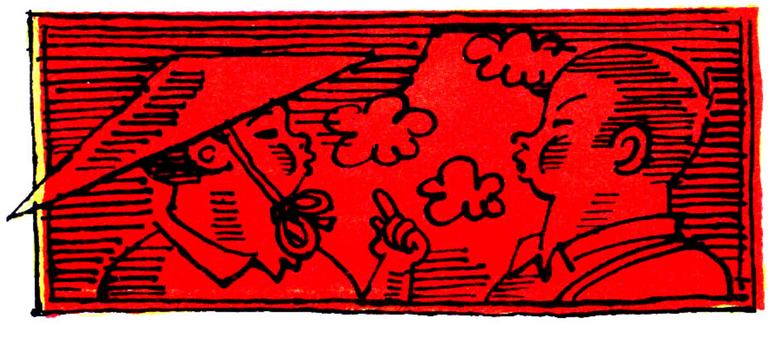

Антоні МАР'ЯНОВИЧ

ЗЛОЧИН У ЗАМКУ

Гісмастервойц

ВИРІШИВ написати кримінальну повість. За роботу взявся серйозно і, сказав би, зі знанням справи. По черзі розв'язав усі проблеми, що виникли при цьому.

1. МІСЦЕ ПОДІЙ

Не може бути ним Варшава чи якесь інше польське місто. Небажані також міста сусідніх держав.

Оскільки в повісті можливі деякі неточності, вкрай необхідно перенести місце подій десь далеко, де читач, напевне, ніколи не був. Не важко відгадати, що вибір випав на Лондон. Він відповідає всім вищезгаданим вимогам, а на додаток до всього ще й має такий козир, як Скотланд Ярд. Перенесення подій до Англії дає можливість використати у повісті кілька лордів і серів, без яких будь-яка кримінальна повість завчасно приречена на невдачу.

2. ДЕТЕКТИВ

Вибір відповідного детектива для повісті — це проблема першорядного значення. Спритні автори пригодницьких книжок використали майже всі можливості, тому бути оригінальним дуже важко.

Після грунтовних роздумів прийшов до висновку: якщо не хочу збитись на плагіаторство, то можу використати тільки три можливості: детектив мій може бути, по-перше,— могильником, по-друге,— сажотрусом, і, по-третє,— немовлям. Могильник, схильний до роздумувань, уже був використаний колегою В. Шекспіром в його славетній драмі під назвою «Гамлет», сажотрус же, хоч і приносить щастя в житті, не зобов'язаний принести його в повісті. Отже, хоч не хоч, я зважився на немовля чоловічої статі. Ім'я немовляти — Генрі.

3. ДІЙОВІ ОСОБИ

а) Постать супутника-оповідача. Це, звичайно, університетський товариш детектива.

В моїй повісті роль доктора Ватсона буде грати нянька детектива міс Етель Поррідж (вік і зріст середній).

б) Мільйонер-аристократ, сер Рендольф Гісмастервойц, власник фабрики грампластинок і замку під Лондоном. Як і всі багатії з кримінальних повістей, він заздалегідь приречений на смерть. Людина надзвичайної енергії, він втратив свою дружину під час кільканадцятилітнього життя в Індії (померла від якоїсь хвороби; звісна річ, дуже таємничої).

в) Його донька Гледіс. Дівчина чарівної краси і т. д. Втілення чистоти і наївності (вона і є матір'ю детектива Генрі, батько — невідомий).

г) Її поклонник Гемфрі Пальмолайф, відомий фінансист. Дуже приємний тип. У читача завойовує таку стихійну симпатію, що, безсумнівно, виявиться убивцею.

д) Інспектор Скотланд Ярду — Джім Пуддінг, людина обмежена, консерватор. Він заздрить здібностям і успіхам детектива, якими сам не може похвалитися.

є) Старий лакей, Вільям Брічс. Типовий лакей похилого віку.

ж) Тібетський лама — типовий лама з Тібету.

Інші особи, що мають набагато менше значення, можна ввести по мірі розвитку дії.

4. ДІЯ

Розділ I.

Замок Гісмастервойц під Лондоном.

Міс Поррідж, штовхаючи коляску з детективом, веде розмову з лакеєм Брічсом. Її турбує дивна поведінка мільйонера (зовсім занедбав гольф).

Приходить Гемфрі; нанісши візит Гледіс, виходить.

Розділ II.

Ранок наступного дня. Там же. Лакей Брічс знаходить вшпент знівечений труп свого хазяїна.

Прибуває інспектор Пуддінг.

Огляд трупа і приміщення. Дивна і надзвичайно підозріла пляма на стелі.

Розділ III—XV.

Опис слідства. Боротьба між детективом Генрі та інспектором Пуддінгом. Юний детектив від'їжджає в Тібет, де розслідує таємничу смерть своєї бабусі. Старий лама розповідає, що сер Рендольф отруїв свою дружину, бо вона зраджувала його з англійським поручиком. Що сталося з поручиком — невідомо. Детектив Генрі підсумовує можливі варіанти:

а) поручик живий і досі знаходиться в Тібеті;

б) живий, але виїхав з Тібету;

в) не живий;

г) став капітаном;

д) не став капітаном, бо не був поручиком;

є) був поручиком, та понизили в чині;

ж) взагалі його не було — зізнання лами брехня;

з) лама — поручик.

Детектив приходить до висновку, що поручик зараз у Англії. В цьому його переконує гудзик від штанів поручика, знайдений у якомусь підвалі.

Детектив учиться гіпнозу в лами, з якого вже зняті підозри. Після цього Генрі приїздить до Англії.

Розділ XVI.

Замок Гісмастервойц. Родинне коло.

Детектив лежить у ліжку і вдає, ніби бавиться брязкальцем. Насправді ж він гіпнотизує Гемфрі Пальмолайфа, який раптом устає і признається, що він убив сера Рендольфа. Прибуває Пуддінг і заарештовує злочинця.

Розділ XVII.

Там же. Родинне коло через місяць. Детектив розповідає подробиці справи.

Пальмолайф був переодягненим поручиком. Кохав бабусю детектива і не міг пробачити дідові убивства дружини. Для полегшення помсти він удавав, ніби закоханий у Гледіс. Серові Рендольфу здавалося, ніби він зустрічав десь Гемфрі, та не міг пригадати, де саме. Тому й поводився так дивно. Критичної ночі Гемфрі вліз у кімнату через дірку в паркані.

Пляма на стелі виступила від вологи. Радість родини і інспектора Пуддінга, який уже встиг не тільки одружитися з матір'ю детектива (тепер леді Гледіс Пуддінг), а й потрапити під її п'яту. Детектив на знак пошани отримує від вітчима нову соску. Лакей Брічс освідчується міс Поррідж.

Приходить повідомлення про страту злочинця. Інспектор Пуддінг сповиває свого пасинка і щасливого суперника водночас.

* * *

От і маю готову кримінальну повість.

Назва напрошується сама. Чого ж ви ще хочете? Може, події в повісті здадуться вам надміру фантастичними? То я скажу вам, що ви читали повісті, де автор усе плутав неймовірно, щоб кинути підозру по черзі на всіх і ні на кому не залишити світлої плями, а накінець виходило, що злочинцем був якийсь кузен покоївки дочки замордованого. Приїхав він з Вальпарайсо напередодні злочину, і автор зовсім не побажав познайомити з ним своїх читачів. Читали ви також повісті світил пригодницької літератури, де після страшенно заплутаних подій з'ясовується, що відомого кінокоханця вбив якийсь кінь, а детектив розв'язує головоломку на підставі ручки від парасольки жертви. І ви не протестували, не говорили ані слова. Чому ж ви не задоволені моєю повістю? А може, ви хотіли замість немовляти мати справу з сажотрусом чи могильником? Не бійтеся! Коли вже йдеться про останнього, то нікого ця приємність не обмине. І, можливо, якийсь могильник, дискутуючи зі своїм колегою опівночі на цвинтарі, весело гукне:

— Глянь, це череп людини, яка захоплювалася детективними повістями. Як і всі черепи, він пустий, і я боюся навіть, що й за життя цього небораки він був теж не дуже повний.

З польської переклав
Василь КУХАРЕНКО.

НА ПРАКТИЦІ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

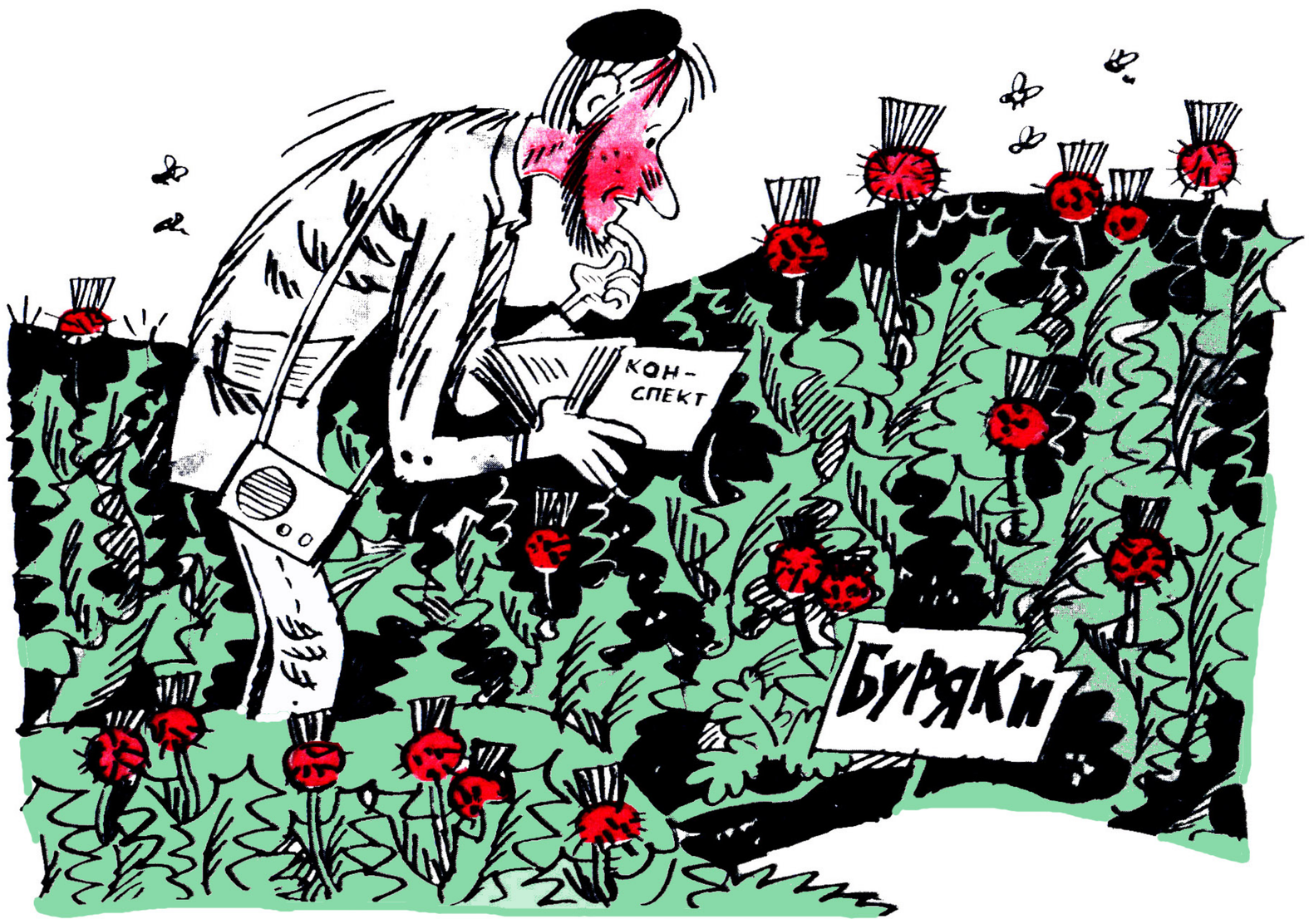

— А такого сорту буряків ми в інституті й не проходили.

Степан ОЛІЙНИК

Тривожний дзвінок

Дванадцята ночі...
Сплять тато, синок,
І сивий дідусь, і мама.
Аж раптом — в квартиру тривожний
дзвінок!
— ?
— Вам блискавка-телеграма!

Схопилася мама, а тато й собі:
— Та що ж воно бути може?
Встав дід у піжамі на ноги слабі
І сумно зітхнув:
— Ой, боже!

А може, мій кум, бідолаха, помер? —
Та годі було гадати —
За мить за якусь тато очі протер
І вголос почав читати.

Із Ялти прийшла від дочки новина,
Коротка і довгождана:
«При штормі забрала купальник
волна.
Шліть гроші! Цілую. Жанна».

Мал. В. ЮЖНОГО (м. Одеса)

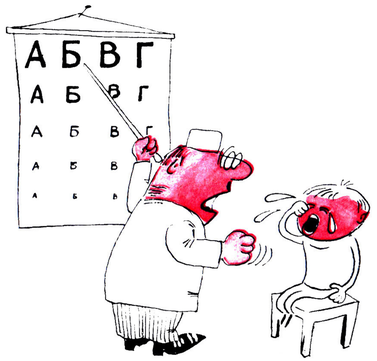

— Ну й уперта дитина! Скажи «Б»!
— А-а-а-а-а!

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Я ж вас просив висловлюватися делікатніше: це вам не гастроном, а зоомагазин!

Павло КЛЮЧИНА

Б А Й К И

[За мотивами вірменського гумору]

ПРИНАДА

Мисливець із села приніс принаду в ліс,
У пастку сунув, дивиться на неї.
— Заради чого це? — озвався збоку Лис
Мисливець хитро так очима блись:
— Заради душеньки твоєї.
У тебе ж, знаю, золота душа.
А Лис у відповідь: — Стривай-но! Не обдуриш.
За душу не заплатять ні гроша,
Принаду ти поклав заради шкури.

КІНЬ І ВІЛ

Кінь верховий з Волом розмову вів:
— Не порівнятися тобі зі мною!
Я знать вожу, лечу стрілою...
— А я годую вас, — промовив Віл.

МОЛИТВА ЗА КНЯЗЯ

Щодня молився бідний чоловік:
— Пошли, мій боже, князю довгий вік!
Нехай живе, проклятий усім людом...
Бо син його ще гіршим катом буде.

НЕВДЯЧНА КУРКА

Спіймав господар на подвір'ї Курку —
Голубить, гладить, в дім її несе.
А Курка в крик, благає порятунку,
Крильми тріпоче: «Відпусти!» — і все.
— Чого кричиш ти? — Пес хвостом махає. —
Від чого в тебе страх такий і лють?
Тебе ж он гладять...
Курка: — Знаю, знаю.
Спочатку гладять, потім обскубуть.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

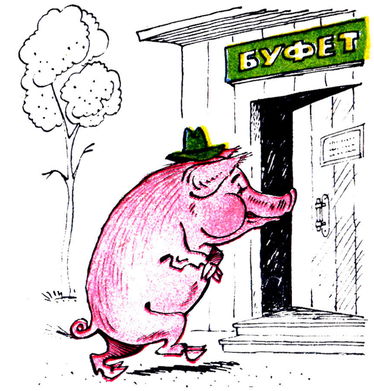

Зайшов свійським...

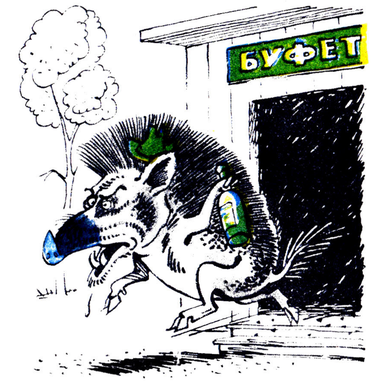

...а вийшов диким.

Страшне перо не в гусака...

«ОГОЛОШІНЯ

до всіх охотників М Перещепінской С-ради до водою до відому що 9 Марта унидію на 9 часов утра буди проходить регістрація охотнічіх ружй при М. Перещепінскому с. клубі вам усім явитіся з ружями і документами ви повинні пройти регістрацію і охоттехмінімуму хто не плотив членскіх внеси то возмісті собой гроші ваша явка обов'язкова УДООР».

Надіслала А. М. САЛЕНКО.

Колгосп «Більшовик»
Новосанжарського району
Полтавської області.

* * *

«Ровенському обласному радіо потрібен диктор, який вдосконало володіє чоловічою та жіночою мовами».

(З оголошення)

—

«Довідна

видана г-р Столяр М. А. в тім, що він перебуває в стані реєстрації шлюбу, що надає право на придбання йому весільних обрадів. Довідка видана в райунівермаг».

Записав М. О. ДАНИЛЮК.

с. Мнишин
Гощанського району
Ровенської області.

* * *

«Тут продають ліки і всі інші отрути».

(Оголошення в аптеці)

Записав Іван ТАРАН.

с. Іваньки
Маньківського району
Черкаської області.

* * *

«Зничтожуйте дорослих мух!»

(Плакат в аптеці).

—

«О 12 годині ночі двоє сиділи на лавочці і сильно ричали, що в ночнос время заборонено ричати. Я їм зробив зауваження, а вони мене сильно оскорбили».

(З пояснювальної записки).

Надіслали В. ПОЛЯКОВ і В. ЧУЄШКОВ.

м. Одеса

«Прошу стягнути з Починок Петро Васильовича чорну шерстяну спідницю вартістю 15 крб. на користь Починок Марії».

(Витяг із позову).

Надіслав І. О. ЧЕРЕПАКА.

с. Трибухівці
Гусятинського району
Тернопільської області.

* * *

«Через вашу газету від душі виношу подяку лікареві Самійлу, який зробив операцію мені і всьому обслуговуючому персоналові».

(З листа до редакції).

Надіслав М. З. ГМИРЯ.

м. Куп'янськ
Харківської області.

* * *

«Обявления

11 XII виводка собак до пилорами связи сказом хто не приведе той буде УБИТИЙ НА ПРИВЯЗІ!»

Надіслав В. О. КАРПЕНКО.

с. Н.-Дубечня
Києво Святошинського району
Київської області.

* * *

«Бригадир послав мене тросом витягати Івана з долини. Він там загруз по саме черево. Звідти поїхав за саньми в поле. По дорозі на мене наїхав шофер Затимайко. А як у мене фари вночі не світили, то погнув мені лівий бік».

(З пояснення тракториста)

Повідомив В. Г. ПЕТРИК.

Село Майорщина
Гребінківського району
Полтавської області.

* * *

«Обява

На територію ферми та в приміщення ферми посторонним ліццам строго ход забороняється. В связі з заболіванієм других районов на яцур».

Надіслав К. С. ПРОКОПЕНКО.

с. Бервиця
Броварського району
Київської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

☆ Бібліотекар школи села Раківець Богородчанського району О. В. Шудрава написала до редакції про те, що її після декретної відпустки не допускають до роботи.

Завідуючий Івано-Франківським облвно т. Федорів сповістив редакцію, що т. Шудрава вже працює на попередній роботі.

☆ Працівники Прилуцької контори капітального ремонту свердловин об'єднання «Чернігівнафтогаз» написали редакції про те, що їхній директор А. Л. Захарченко використовує службову автомашину для власних потреб.

Заступник голови Чернігівського обласного комітету народного контролю т. Сподин повідомив Перцеві, що при перевірці факти ствердились. Захарченко використовував легкову машину для поїздок до Києва, Черкас, на риболовлю тощо, чим завдав конторі значних збитків. Лише пальне для цих поїздок коштує 109 крб. Для відшкодування завданих збитків на Захарченка зроблено відповідне грошове нарахування.

☆ Школярі з с. Іванівки (Хмельницька область) змушені були ходити до школи в райцентр пішки, бо автобуси на цьому маршруті завжди переповнені. Про це вони написали листа до Перця.

Голова Новоушицького райвиконкому т. Рудюк повідомив редакцію, що вже відкрито додатковий автобусний маршрут Нова Ушиця — Іванівка для перевезення учнів до Новоушицької середньої школи.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

ПЕРЕЦЬ

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець»:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.
Тел. 41-82-12. 41-83-46. 41-83-79

Журнал «Перець» № 14 (816)
(на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

БФ 11430. Здано до набору 23. VI. 1969 р. Підписано до друку 7. VII. 1969 р. Формат паперу 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Тираж 1 800 000. Зам. 03279.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна»
Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Дружне перце!

П'ять років я писав книгу «Антисанітарний стан в магазинах с. Мала Кошелівка». Книга вийшла чималенька. У ній детально описано, в якому магазині облуплені стіни, в якому лущиться стеля, де сміття по коліна, а де — по вуха.

Та от біда. Ніхто цією книгою не цікавиться. Навіть голова Вертіївського сільського споживчого товариства М. П. Клюзко відмахується: «Ми ще не такі белетристики читали».

Допоможи, Перче, щоб хтось звернув увагу на мою скромну творчість. Бо ж сам знаєш, хіба буде натхнення писати, коли тебе ніхто не читає.

А. ЧОРНОБАЙ,
санітарний фельдшер.

с. Мала Кошелівка
Ніжинського району
Чернігівської області.

Розповідають, що видатний італійський скрипаль Паганіні міг віртуозно грати на одній струні. Можеш вірити, можеш не вірити, але ми граємо на кількох клавішах. І оскільки нашу гру віртуозною аж ніяк не назвеш, нам хочеться, щоб в історію музики потрапили працівники уманської майстерні по ремонту музичних інструментів. Це вони настроюють піаніно так, що в ньому звучать лише кілька клавішів. А решта мовчить, як мовчить завідуючий майстернею т. Василенко, коли одержує скарги на погану якість настройки.

Порадь нам, Перче, як знайти таку ноту, що дійшла б не тільки до слуху завідуючого, а й до його свідомості.

В. ЧЕРЕВАНЬ.
Черкаська область.

Якщо це тебе цікавить, то можу поінформувати: в роботі нашого сільмагу почалося надзвичайне пожвавлення. Не те, щоб дуже збільшився товарообіг. Ні. Збільшився продавцеобіг.

Раніше продавці магазину щодня носили виручку до нашого Суховольського поштового відділення. Тепер — ні. Тепер кожного дня вони мусять бігти до села Пищева (8 кілометрів туди і 8 назад), щоб здати гроші безпосередньо правлінню сільського споживчого товариства.

Тобі, Перче, можливо, хочеться знати, за чиєю ж то головою ногам продавців нема спокою? Спитай у голови Пищівського споживчого товариства, і він, я певен, тобі розкриє цей невеличкий секрет.

С. РЯБУШЕНКО,
депутат сільської Ради.

с. Суховоля
Новоград-Волинського району
Житомирської області.

Ти, подейкують, багато читаєш. Так от, може, пригадаєш, хто це пустив поголос, що «всі брешуть календарі»?

Нам здається, що таке міг сказати хіба що тільки т. Носов — голова виконкому Горлівської міськради. Той самий, який торік тобі, Перче, офіційно сповістив, що «ремонт низьковольтної лінії по вулиці Щербакова буде виконано до 25 липня 1968 року».

Оскільки календар показує вже липень 1969 року, а згадану низьковольтну лінію ніхто ще й не думав ремонтувати, то мимоволі виникає питання: хто ж сказав неправду?

Очевидно, таки календар. Бо припустити, що голова міськвиконкому написав неправду, — ми, зрозуміло, не можемо.

Як не є — авторитетний товариш!

ГОРЛІВЧАНИ
(6 підписів).

м. Горлівка
Донецької області.

Допоможи збагнути одну економічну премудрість.

Нашому керамічному цеху, що знаходиться у селі Цвітному, для випалювання гончарних виробів потрібні дрова. Вони є — за кілька кілометрів від села, де шумлять ліси Чигиринського лісгоспзагу. І хоч серед того шуму виразно чути звук пилки — деревину везуть повз Цвітне. Нам же її, за нарядами Дніпропетровського територіального управління по матеріально-технічному постачанню, везуть... з Архангельська. Як то кажуть: де в бога заєць — де в чорта охотник!

Ото ми, Перче, й цікавимось: чи є в такому плануванні Дніпропетровського управління хоч краплина здорового глузду?

Від робітників керамічного цеху Олександрівського райпромкомбінату Ф. І. ГЕРОВИЧ.

с. Цвітне
Олександрівського району
Кіровоградської області.

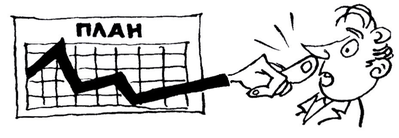

http://perec-ua.livejournal.com

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ

Індекс 74393

ПРИКАЗКИ НАРОДНІ НА ТЕМИ МІЖНАРОДНІ

Мал. К. ЗАРУБИ

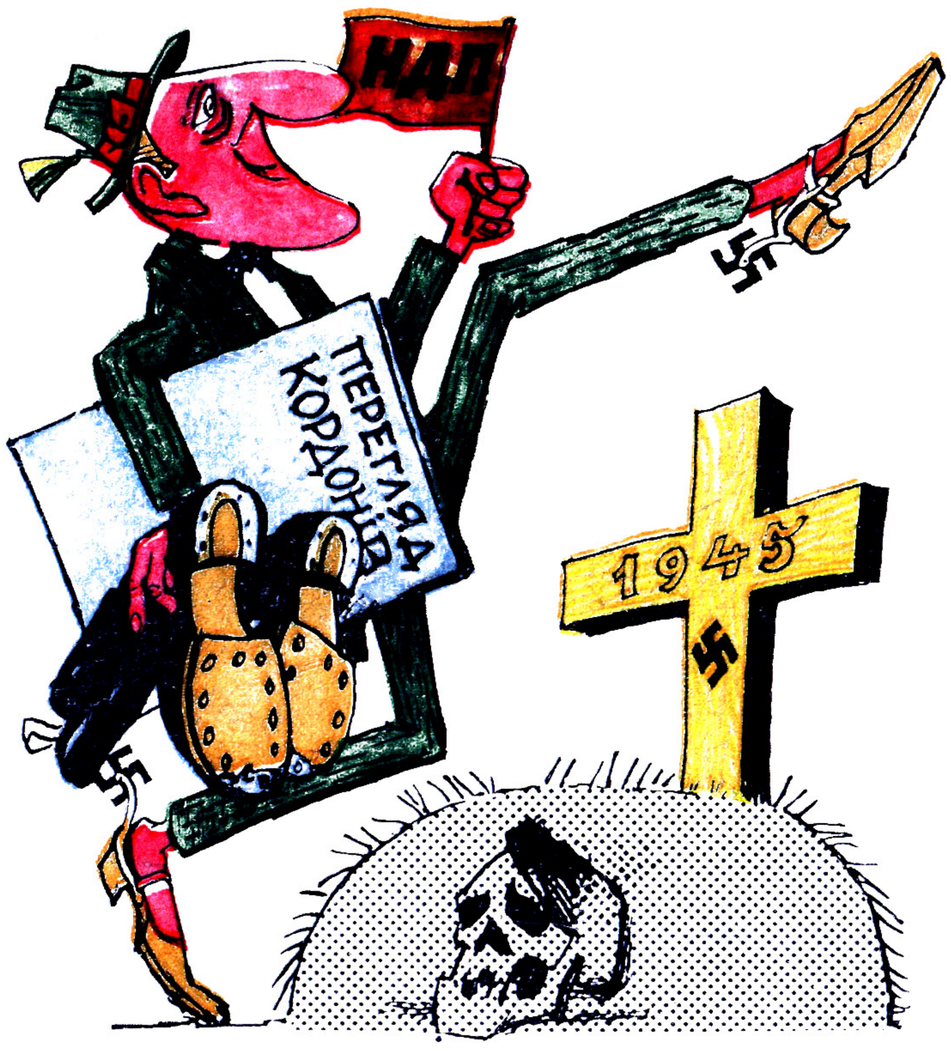

З самого початку думай, який буде кінець.

Показує дорогу, а сам у болото лізе.

— Як гороху тих знайомих: куди не піду, то випхнуть.

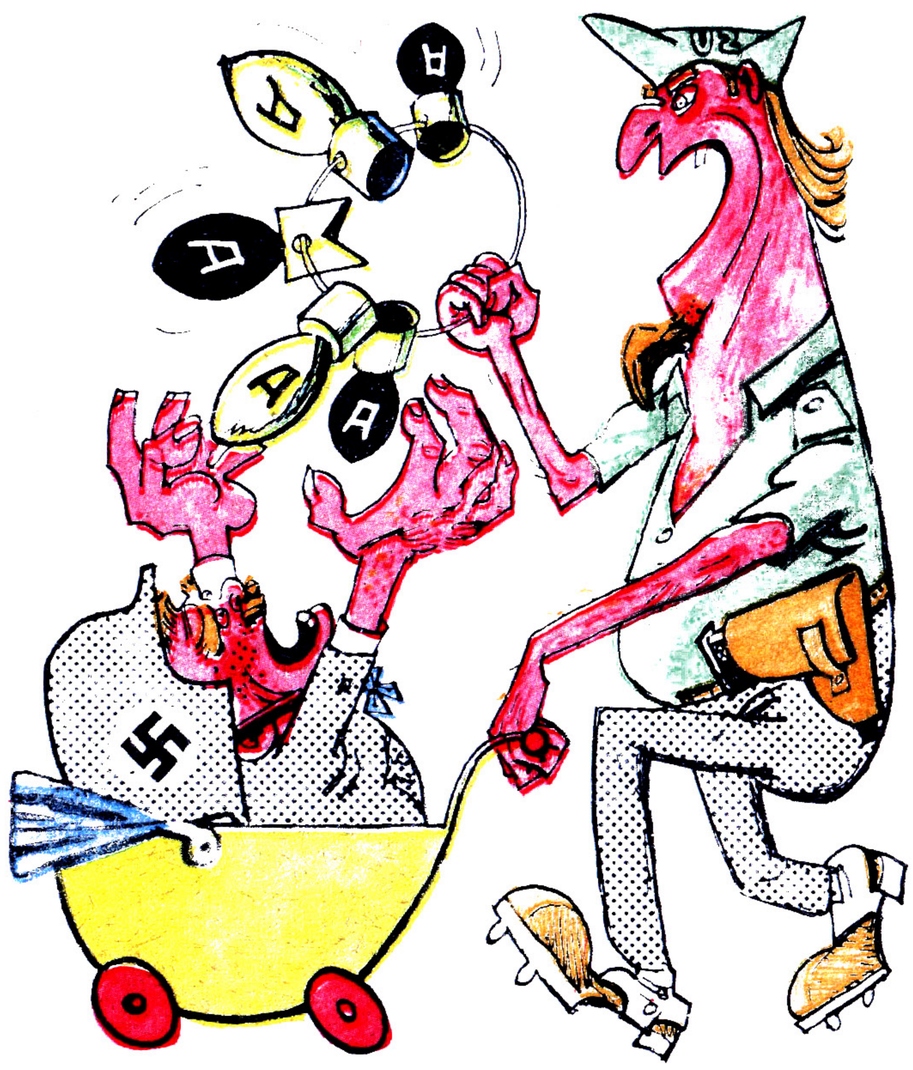

Чим би дитя не бавилось, аби не плакало.